

И пригърбенъ старецътъ слѣзе къмъ колибата си. Тамъ завари огънь подъ камината, а до огъня седнали двамата му синове, сѣрбатъ попара отъ една дървена гаванка.

Дѣдо Иванъ сложи торбата, седна на одърчето и имъ рече:

— Чеда мои, работата ми на земята се свърши. Азъ ще си вървя. Като склопя очи, идете въ градината да разкопаете подъ ябълката. Тамъ ще намѣрите онуй, което съмъ скѣталъ за васъ. Раздѣлете си го братски.

Като изрече тия думи, старецътъ сложи глава на одърчето, и божиятъ пратеникъ влѣзе презъ отворената врата на прѣсти да му прибере уморената душа.

Едно щурче жално засвири на полицата.

Сжщата нощъ двамата братя разкопаха съ търнокопъ подъ ябълката и наидоха две гърнета. Едното бѣше пълно съ жълтици. Тѣ грѣха като едри звезди. Въ другото гърне имаше жито. Занесоха ги въ колибата, и голѣмиятъ братъ каза на малкия:

— Хайде да си легнемъ да спиме. Утре на видело ще прочетемъ колко жълтици и зърна има въ гърнетата, и ще си ги раздѣлиме наполовина.

Но когато малкиятъ заспа, голѣмиятъ братъ стана тихо, взе гърнето съ жълтицитѣ, бутна вратата и потъна въ тъмния шубракъ. Подиръ него се спусна бащиното му бѣло куче. На сутринята измаменото момче, като видѣ какво се е случило, много му домжчнѣ. Стана, взе търнокопа и отиде на гробищата да копай гробъ за стария си баща. Тамъ го погребатъ то, седна до кръста, подпрѣ главата си и заплака.

Жълта есенъ горѣше въ равнинитѣ. Наведенитѣ отъ плодъ клони окапваха.

По гробищната пжтека се зададе една бабичка и го попита, какво му е дотежало, че плаче тъй горчиво. Момчето ѝ разправи всичкото.

— Не бой се, чедо! — помилва го съ сухата си ржка бабичката. — Ти си младъ. Едно гърне жито и две яки ржце, стигатъ ти. Ела утре, впрегни моитѣ воловци и посѣй житото!

Момъкътъ я послуша. Нея година прѣсна само една леха жито. Годината бѣше много имотна. Отъ всѣко зърно